

[Finansministeren.]

visse tilfælde ret til offentlig hjælp uden hensyn til indtægt, så det er ikke let at lave en lov, der på den ene side tager alle forsorgsberettigede med uden at forbigå nogen, hvis kår ellers kunne berettige til samme adgang til indløsning, og på den anden side holder dem udenfor, der ikke har egentligt behov for hjælp. Regeringen har derfor ment, at det var bedre at fastslå en bestemt indtægtsgrænse som kriterium for indløsningsretten. Herved opnår man jo at få alle med, der har behov for hjælp uden hensyn til, om dette i øvrigt berettiger dem til offentlig forsorg, og man undgår dermed tillige megen administration. De nye regler om sømandsskat har dog nødvendiggjort en særbestemmelse.

Regeringen har tillige fundet det rimeligt at give ret til indløsning i de tilfælde, hvor det ikke er sparebevisets indehaver, men ægtefællen, der oppebærer offentlige forsorgsydelser. Der vil med den erfaring, administrationen har herom i sådanne tilfælde, være behov for denne ekstra hjælp. Det er disse to ting — indtægtsgrænserne og bestemmelserne om ægtefællerne — der er det nye i loven.

Bestemmelser om rentetillæg og lovens §§ 2, 3 og 4 svarer til den tidligere lov, der tænkes afløst af den nu foreslåede.

Må jeg til slut bemærke, at man kan diskutere de indtægtsgrænser jeg har foreslået, men går vi højere op, vil udgiften stige betydeligt. Jeg mener derfor, at vi med denne lov vil nå så nær som muligt til det retfærdige i administrationen af sparebeviserne, og jeg anbefaler lovforslaget til tingets velvillige behandling.

Jeg skal dernæst tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om statsgarantier og statsforskrivninger vedrørende betalingsaftaler med udlandet.*

Den gældende lov herom, nr. 335 af 19. december 1956, udløber med udgangen af 1959. Den i loven indeholdte bemyndigelse blev oprindelig givet ved lov nr. 142 af 30.

marts 1946. Denne lov, som udløb med udgangen af 1946, blev forlænget først til udgangen af 1947 og senere til 1950 og 1953. I 1953 blev loven genoptrykt med enkelte formelle ændringer og med gyldighed for en ny 3-årig periode. I 1956 valgte man den samme fremgangsmåde, idet der også på dette tidspunkt skete en uvæsentlig ændring i lovens ordlyd.

Da nationalbankens mellemværender med udlandet stadig i vidt omfang bestemmes af den af staten førte handelspolitik og af de betalingsaftaler og betalingsarrangementer, som træffes af regeringen, foreslås det, at den nugældende garantiordning forlænges for en yderligere 3-årig periode indtil udgangen af 1962.

Til forslaget skal jeg i øvrigt fremkomme med følgende bemærkninger:

I lovforslagets § 1 foreslås en bemyndigelse for finansministeren til over for Danmarks nationalbank at meddele statens garanti for fuld dækning, herunder dækning af eventuelle tab med fradrag af eventuelle kursgevinster og -tab, der vedrører betalingsaftaler eller andre betalingsarrangementer med udlandet, hvad enten tabet skyldes, at et tilgodehavende i udlandet nedskrives eller går tabt, eller at en udenlandsk gældsforpligtelse opskrives. Garantien vil som regel omfatte mellemværender mellem nationalbanken og andre landes centralbanker, men kan i visse tilfælde også omfatte beløb, der indestår i private danske eller udenlandske banker. Statens garanti over for Danmarks nationalbank omfattede pr. 15. september 1959 udenlandske gældsforpligtelser på ca. 650 mill. kr. og udenlandske tilgodehavender på ca. 190 mill. kr.

Den i lovforslagets § 2 omhandlede bemyndigelse for finansministeren til efter forhandling med finansudvalget at udstede statsforskrivninger i medfør af bestemmelser i betalingsaftaler eller andre aftaler truffet med udlandet har under den hidtil gældende lovgivning været anvendt i forbindelse med konsolideringsaftaler ved-